

1. Hofmannův statek (Protektorát Čechy a Morava, jaro 1945)

Příkrou strání se hnala postava. Trénované nohy zdolávaly prudký svah se strojovou přesností. Nad nimi vlál maskovací plášť, v pase stažený opaskem. Na opasku se tiše houpalo velké kožené pouzdro, ukrývající pistoli. Přes záda měla postava ležérně hozený černý německý samopal s útlým, dlouhým zásobníkem. Hlavu kryla lyžařská čepice, zdobená malou vyšívanou protěží na boku.

Jakmile blížký les figuru pohltil, muž se zastavil. Drsnou dlaní si otřel pot z čela, srovnal samopal na zádech a opět vyrazil vpřed. Zkraje lesa byla cesta volná, neboť podrost zde téměř neexistoval. Jak ale postupoval hlouběji a hlouběji, pohyb byl stále obtížnější. Skrze divoké maliny a ostružiny nemohl téměř proniknout, ovšem použít cestu, která se vinula zhruba sto metrů vlevo, se neodvážil. Poslední, po čem toužil, byl jakýkoliv kontakt s někým z místních. To si nemohl dovolit. A kdyby k tomu náhodou došlo, byla jen jedna volba: tiše se náhodného příchozího zbavit. Nožem, strunou či rychlým chvatem, který zlomí vaz. Na střelbu mohl zapomenout. Jeden výstřel by mohl prozradit nejen jeho, ale i skupinu, k níž právě mířil.

Když obešel dvě nástražná zařízení, sestávající se z granátu upevněného ke stromu a nataženého ocelového lanka přes pomyslnou cestu, přikrčil se k silnému smrku a třikrát za sebou zakukal. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Pomalu se napřímil a vstoupil do nechráněného prostoru mezi stromy tak, aby bylo na první pohled patrné, kdo je. Předtím si ale, pro jistotu, přetáhl samopal do oblasti břicha, naučeným grifem tiše odjistil pojistku. Jeden nikdy neví ...

Se znatelnou úlevou dosedl na napůl ztrouchnivělý kmen. Zacvakl pojistku zbraně a natrénovaným pohybem ji odsunul na záda. Mlčky se rozhlédl kolem sebe. Aniž by kdokoli cokoliv řekl, bylo jasné, že řada je na něm. Natáhl si pohodlně nohy před sebe, vylovil z kapsy napůl vykouřenou cigaretu a klidně si zapálil. Kouř vletěl do plic spolu s okolním vzduchem a příjemně zaštípal. Na chvílku se mu lehce zatočila hlava. Ještě dvakrát třikrát mocně potáhl, pak udělal patou v zemi jamku, nedopalek do ní zašlápl, následně jej zasypal hlínou. Z kapsy vytáhl mapu, položil ji před sebe, kraje zatížil kameny. Z boty vytáhl bajonet. Špičkou jako ukazovátkem zakroužil nad mapou.

„My jsme tady, pak je tu ještě kus cesty lesem. Vpravo je potok, nic velkého, dá se přejít kdekoliv. Pod strání je malej sad a na něj přímo navazuje vesnice. Lidi tam sou, ale jen místní. Žádný vojenský nákladáky či někoho v uniformě jsem

neviděl. Tady odtud je to zhruba dvacet minut cesty. Zpátky si přidejte aspoň pět minut navíc, protože ta stráň dá zabrat. No a poslední věc, kterou jsem zjistil je, že Hofmann tu stále je. Sice jsem ho neviděl, ale zřetelně jsem slyšel, jak ho někdo volal. Podle barvy hlasu, který odpověděl, bych řekl, že to je von.“ Nikdo neřekl ani slovo. Vše bylo jasné. Za ta léta, co se znali, věděli o sobě téměř všechno. A když Schneider řekl, že je to v pořádku, nebylo pochyb o tom, že to tak je.

Schneider zastrčil bajonet zpátky do boty, mapu složil a schoval pod maskovací plášť. Přijal nabídnutý krajíc chleba s kusem masa z vepřové konzervy. S chutí se do něj zakousl. Tiše žvýkal druhé sousto, když bezděky pohledem zavadil o pásku na levém rukávu své uniformy. Černou stužku, po krajích lemovanou stříbrnými proužky, mezi nimiž byl (kdysi) bíle vyšitý nápis *EDELWEISS*. Znovu kousl do chleba a na chvílku zavřel oči...

Viděl sebe před pár lety. A slyšel všechny ty sliby, ty jasné sliby, o kterých si nikdo nedovolil ani vteřinu pochybovat. Slyšel bubny a píšťaly, viděl vlajky s runovými SS ve svém středu, jak pyšně vlají nad hlavami v černých nablýskaných přilbách. Viděl padlé hraniční závory, přeplněná vlaková nádraží, dlouhé transportní vlaky s technikou a mužstvem, hořící města a vesnice, naříkající ženy i děti, oběšence u cest, viděl stohy mrtvých těl, torza aut, tanků i děl, viděl obzor hořící válečnou vřavou...To vše viděl a jistě by toho viděl ještě daleko více, kdyby ho z lehkého zasnění nevyrušil letmý dotek něčí ruky na jeho rameni.

Zlehka sebou škulbl. Instinktivně sáhl po bajonetu. Než jej však stačil vytáhnout, uviděl, jak se vedle něho posazuje Kurt. Kurt Jüstl. Ten Kurt, který ho vytáhl u Kyjeva z hořícího vraku nákladáku, když řidič najel na minu, kterou na cestu nastražili partyzáni. Ten samý Kurt, co vždy našel někde něco k jídlu, když už sliby byly jen chyby a všichni je nechali na pospas vlastnímu osudu.

Otočil unavené oči ke Kurtovi. Ten jen pokýval hlavou: „Ja, večer to uděláme. A jestli Hofmann nebude mít to, co chceme, tak Bůh s ním.“ A přešel si ukazováčkem pod krkem zleva doprava. Pak podal svou polní láhev přímo Schneiderovi. Ten si lokl, lehce si odkašlal a láhev vrátil. Byl to patok, nějaká samohonka, ale pořád lepší, než voda z potoka. Mrkl na Kurta, sesunul se z kmene na zem, zabalil se do pláště a zavřel oči. Spánku není nikdy dost! Nikdo neví, jestli v noci nebudou muset narychlo změnit současnou adresu pobytu. Kurt ho přátelsky plácl přes záda a odešel. Schneider zdáli slyšel Kurtovy jasné

rozkazy o tom, kdo si dá odpočinek, kdo půjde na hlídku a kdy ho kdo vystřídá. Na to usnul.

Když se probudil, byl večer. Tiše vstal, jelikož několik postav opodál ještě spalo, protáhl se a v nedaleké tůni se opláchl. Voda byla ledová, tudíž by probrala i mrtvého. Cestou zpět, když vykonal ve stoje potřebu u stromu, se zastavil u čtyř debatujících mužů. Jeho příchod je lehce zaskočil, ale nedali na sobě nic znát. Pomalu se rozestoupili, čímž mu dávali jasně najevo, aby vešel mezi ně. Schneider mezi nimi prošel, zastavil, opřel se zády o strom, aby je měl všechny před sebou. Dva z nich byli ještě kluci, necelých dvacet let. Nebyli s nimi dlouho. Vlastně je našli jako štěňata, co někdo pohodil u silnice. Při jednom ústupu se oddělili od své jednotky, kterou potom již nenašli. Čirou náhodou narazili na Kurta, který, když je prověřil a oťukal, je přivedl k jednotce do lesa. Schneider pak rozhodl, že buďto je na místě oddělají anebo si je nechají. Nechali si je, za což oba mladíci byli všem, obzvláště pak Schneiderovi, vděční. Druzí dva byli ostřílení frontoví veteráni. S Kurtem a Schneiderem prožili již několik zim, tudíž je brali jako své bratry. A byl na ně spoleh. Jakýkoliv rozkaz splnili bez zbytečných řečí, byť byl sebešilenější. Na rozkazy tohoto typu byli pak obzvláště zvyklí.

„Co řešíte?“ optal se stroze Schneider. Mladší pohlédli na dva starší kolegy, jakoby žádali o svolení promluvit první. Když se ti dva starší k ničemu neměli, začal Jens tiše mluvit: „Bavíme se o tom, co s námi bude. Nemáme moc informací o tom, kde jsou naši a jak se fronta vyvíjí...“ Schneider mávl rukou, čímž ho zastavil. „Jak se fronta vyvíjí? Myslíš, že se jako stalo něco nadpřirozeného a my stojíme teď před Moskvou?? Tam už jsme jednou byli a věř mi, že to bylo naposledy v životě! Proč se asi schováváme v lese jako psi? Proč nejdeme na světlo? Protože jsme psanci. Na náš život by nikdo nevsadil ani fenik. Nikdo nám nepomůže. Musíme si pomoci sami. A někteří z nás, možná všichni, brzo umřou. Ti šťastnější kulkou v boji...“

Jeho tvrdá slova mladíky vyděsila tak, až to bylo vidět na první pohled. Jens polkl naprázdno. Nechal přitom otevřenou pusou. Jeden z veteránů si to všiml, vytáhl svou parabelu, hlavní mu spodní čelist jemně doklepl k té horní a mrkl na kolegu. Oba se tomu zasmáli. Schneider mu pokynul, aby pistoli schoval. Bez prodlení jeho rozkaz uposlechl. Pak se pohledem vrátil k Jensovi:

„Večer vyrazíme do vesnice k Hofmannovi. Měl by pro nás mít informace a hlavně pár věciček, která budeme potřebovat. Nepůjdeme všichni, protože

předpokládám, že případný odpor bude minimální. Vás dva bych nechal tady nahoře na stráži. Ale když uvidíte červenou světlici, poběžíte jako o život dolů. Na všechno tady zapomenete a poběžíte nám na pomoc. Dlužíte nám to!!“ Mladíci horlivě přikyvovali hlavami. V jejich očích byl vidět strach. Schneider chtěl ještě něco prohodit ke dvěma zbývajícím, pak si to ale rozmyslel a bez slova rozloučení odešel. Tma vstoupila do lesa...

Osm stínů potichu sestupovalo svahem směrem k sadu. Kurt šel první – byl na to zvyklý. Schneider jistil celou skupinu od zadu. Na jeho rozkaz šli nalehko. Samopal, pistoli, nůž, struny, pár zásobníků. Jeden z nich měl pak ještě batoh, který obsahoval dvě nálože s časovou roznětkou a malou lékárníčku, kdyby náhodou ...

Na začátku sadu zvedl Kurt ruku, čímž je všechny zastavil a poslal k zemi. Po minutě svůj povel odvolal. Skupina se tiše zvedla, aby dál pokračovala v cestě. Horfmannův statek stál, k jejich štěstí, na konci vesnice ve směru, odkud přicházeli. U zadní hradby statku určil Schneider hlídky a vydal instrukce, jak postupovat v případě nenadálého odporu. Pak si opřel samopal o zeď. To samé posunkem naznačil i Kurtovi. Ten blesku rychle pochopil, odložil zbraň a přešel k veliteli. Aniž by kdokoliv cokoliv řekl, všem bylo jasné, že dovnitř půjde jen Schneider s Kurtem. Zbytek bude hlídat. Pomohli jim překonat zeď, následně se postavili na svá místa tak, jak určil předtím Schneider. Ticho opanovalo statek i okolí ...

Nepatrnými přískoky se oba dva dostali bez problému k hlavním dveřím do stavení. Po cestě si všimli, že na straně svítí světlo v jedné místnosti. Skrze okno byla vidět mladá dívka, jak se před spaním myje. Kurt ukázal na postavu za sklem. Posunkem naznačil, co by s ní nejradyji udělal. Schneider se jen pousmál. Každého jiného by za to zepsul, ale Kurt byl prostě Kurt. Potichu otevřeli dveře do stavení. Dýchl na ně pach hnoje a kyselého mléka. V chodbě bylo vlhko a chladno. Dokonce tak, že se jim lehce kouřilo od úst, když tiše vydechovali.

Na konci chodby vytušili hlavní světlici. Po stranách byly ještě dvoje dveře, které odhadli na spíž a ložnici. Podle půdorysu, předem bedlivě zvenku prostudovaném, zde již další místnost být nemohla.

Kurt se legračně pokřižoval, mrkl na velitele a rozkopl dveře do světnice. Hned potom do ní prudce vskočil. Postavil se tak, aby měl celou místnost před sebou a nebyl vidět skrze okna na protější zdi. V ruce držel parabelu s prstem na